Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin.Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►B

NEUVOSTON DIREKTIIVI 2003/48/EY,

annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003,

säästöjen tuottamien korkotulojen verotuksesta

(EYVL L 157, 26.6.2003, s. 38)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►M1	Neuvoston direktiivi 2004/66/EY, annettu 26 päivänä huhtikuuta 2004	L 168	35	1.5.2004
►M2	Neuvoston 2004/587/EY päätös, tehty 19 päivänä heinäkuuta 2004	L 257	7	4.8.2004
►M3	Neuvoston direktiivi 2006/98/EY, annettu 20 päivänä marraskuuta 2006	L 363	129	20.12.2006

▼B

NEUVOSTON DIREKTIIVI 2003/48/EY,

annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003,

säästöjen tuottamien korkotulojen verotuksesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 94 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ([1]),

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ([2]),

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([3]),

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Perustamissopimuksen 56—60 artikla takaa pääomien vapaan liikkuvuuden.

(2) Velkasitoumusten koroista kertyvät säästötulot ovat veronalaista tuloa kaikissa jäsenvaltioissa asuvien osalta.

(3) Perustamissopimuksen 58 artiklan 1 kohdan nojalla jäsenvaltioilla on oikeus soveltaa niitä verolainsäädäntönsä säännöksiä, joiden mukaan verovelvollisia kohdellaan eri tavoin heidän asuinpaikkansa tai heidän pääomansa sijoituspaikan perusteella, sekä toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotka ovat välttämättömiä, jotta estetään erityisesti verotusta koskevien kansallisten lakien ja asetusten rikkominen.

(4) Väärinkäytöksiä tai petoksia estämään tarkoitetut jäsenvaltioiden verolainsäädännön säännökset eivät perustamissopimuksen 58 artiklan 3 kohdan mukaan saa olla keino mielivaltaiseen syrjintään taikka 56 artiklassa tarkoitetun pääomien tai maksujen vapaan liikkuvuuden peiteltyä rajoittamista.

(5) Säästöjen tuottamien korkotulojen verotusta ja erityisesti kussakin jäsenvaltiossa muille kuin siellä asuville maksettujen korkojen kohtelua koskevien kansallisten järjestelmien yhteensovittamisen puuttuessa jäsenvaltioissa asuvien on nykyään usein asuinpaikkansa jäsenvaltiossa mahdollista välttyä toisesta jäsenvaltiosta saamiensa korkojen kaikelta verotukselta.

(6) Tämä tilanne johtaa jäsenvaltioiden välisten pääomanliikkeiden vääristymiin, jotka eivät ole yhteensopivia sisämarkkinoiden kanssa.

(7) Tämä direktiivi perustuu Santa Maria da Feirassa 19 päivänä kesäkuuta 2000 ja 20 päivänä kesäkuuta 2000 kokoontuneessa Eurooppa-neuvostossa ja sittemmin Ecofin-neuvoston 26 päivänä marraskuuta 2000 ja 27 päivänä marraskuuta 2000, 13 päivänä joulukuuta 2001 ja 21 päivänä tammikuuta 2003 pidetyissä istunnoissa saavutettuun yhteisymmärrykseen.

(8) Tämän direktiivin lopullisena tavoitteena on mahdollistaa säästöistä kertyvien, jossakin jäsenvaltiossa tosiasiallisille edunsaajille, jotka ovat toisessa jäsenvaltiossa asuvia luonnollisia henkilöitä, maksettujen korkotulojen tosiasiallinen verotus viimeksi mainitun jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

([1]) EYVL C 270 E, 25.9.2001, s. 259.
([2]) EYVL C 47 E, 27.2.2003, s. 553.
([3]) EYVL C 48, 21.2.2002, s. 55.

▼B

(9) Direktiivin tavoite voidaan parhaiten saavuttaa siten, että direktiivin kohteeksi otetaan korot, joita jäsenvaltioihin sijoittautuneet taloudelliset toimijat maksavat tosiasiallisille edunsaajille, jotka ovat toisessa jäsenvaltiossa asuvia luonnollisia henkilöitä, tai joiden maksamisesta he huolehtivat viimeksi mainittujen hyväksi.

(10) Koska säästötulojen kansallisten verotusjärjestelmien yhteensovittamisen puuttumisen vuoksi jäsenvaltiot eivät pysty riittävällä tavalla saavuttamaan tämän direktiivin tavoitetta ja siitä syystä se voidaan paremmin saavuttaa yhteisön tasolla, yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa määritellyn toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Samassa artiklassa määritellyn suhteellisuusperiaatteen mukaisesti direktiivi rajoittuu kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi tarvittaviin vähimmäistoimiin eikä ylitä sitä, mikä on sitä varten tarpeen.

(11) Maksuasiamies on taloudellinen toimija, joka maksaa korkoa tosiasialliselle edunsaajalle tai huolehtii korkojen maksamisesta tämän välittömäksi hyväksi.

(12) Koronmaksujen käsitteen ja maksuasiamiesjärjestelmän määrittelyssä olisi tarpeen mukaan tukeuduttava arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 20 päivänä joulukuuta 1985 annettuun neuvoston direktiiviin 85/611/ETY ([1]).

(13) Direktiivin soveltamisala olisi rajoitettava velkasitoumusten korkoina kertyvien säästötulojen verotukseen jättäen ulkopuolelle muun muassa eläke- ja vakuutusetuuksien verotuksen.

(14) Lopullinen tavoite, saada aikaan korkotulojen tosiasiallinen verotus tosiasiallisen edunsaajan verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltiossa, voidaan saavuttaa tietojenvaihdolla koronmaksuista jäsenvaltioiden välillä.

(15) Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien ja välillisten verojen alalla 19 päivänä joulukuuta 1977 annetussa neuvoston direktiivissä 77/799/ETY ([2]) luodaan jäsenvaltioille perusta tietojenvaihtoon verotusta varten tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvista tuloista. Sitä olisi vastedeskin sovellettava tällaiseen tietojenvaihtoon tämän direktiivin ohella, mikäli tämä direktiivi ei poikkea siitä.

(16) Tässä direktiivissä tarkoitettuja koronmaksuja koskevien tietojen automaattinen vaihtaminen jäsenvaltioiden välillä mahdollistaa näiden maksujen tosiasiallisen verotuksen tosiasiallisen edunsaajan verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltiossa kyseisen valtion kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Sen vuoksi on tarpeen säätää, että tämän direktiivin mukaisesti tietoja vaihtavat jäsenvaltiot eivät voisi enää vedota direktiivin 77/799/ETY 8 artiklassa annettuun mahdollisuuteen rajoittaa tietojenvaihtoa.

(17) Rakenteellisten erojen vuoksi Itävalta, Belgia ja Luxemburg eivät voi soveltaa automaattista tietojenvaihtoa samaan aikaan kuin muut jäsenvaltiot. Koska lähdeverolla voidaan varmistaa tosiasiallinen vähimmäisverotus varsinkin, jos verokanta kasvaa asteittaisesti 35 prosenttiin, näiden kolmen jäsenvaltion olisi siirtymäkauden ajan sovellettava lähdeveroa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluviin säästöjen tuottamiin tuloihin.

(18) Erilaisen kohtelun välttämiseksi Itävallan, Belgian ja Luxemburgin ei pitäisi olla velvollisia automaattiseen tietojen vaihtoon ennen kuin Sveitsin valaliitto, Andorran ruhtinaskunta, Liechtenstei-

([1]) EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/108/EY (EYVL L 41, 13.2.2002, s. 35).

([2]) EYVL L 336, 27.12.1977, s. 15. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna vuoden 1994 liittymisasiakirjalla.

▼B

nin ruhtinaskunta, Monacon ruhtinaskunta ja San Marinon tasavalta varmistavat koronmaksuja koskevan pyynnöstä tapahtuvan tosiasiallisen tietojenvaihdon.

(19) Näiden jäsenvaltioiden olisi siirrettävä suurin osa tästä lähdeverosta saamistaan tuloista koron tosiasiallisen edunsaajan asuinpaikan jäsenvaltiolle.

(20) Näiden jäsenvaltioiden olisi säädettävä menettelystä, joka antaa verotuksellisesti toisessa jäsenvaltiossa asuville tosiasiallisille edunsaajille mahdollisuuden välttää lähdevero valtuuttamalla maksuasiamiehensä ilmoittamaan maksetut korot tai esittämällä verotuksellisen asuinpaikkansa jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antama todistus.

(21) Tosiasiallisen edunsaajan verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltion olisi huolehdittava tässä direktiivissä säädettyjen menettelyjen mukaisesti perityn lähdeveron mahdollisesti aiheuttaman korkotulojen kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta. Sen olisi toteutettava tämä myöntämällä maksetun lähdeveron suuruinen veronhyvitys sen alueella perittävän veron määrään asti ja palauttamalla tämän yli mahdollisesti peritty lähdevero tosiasialliselle edunsaajalle. Se voi kuitenkin veronhyvitysjärjestelmän asemesta soveltaa lähdeveron palauttamista.

(22) Markkinahäiriöiden välttämiseksi direktiiviä ei pitäisi siirtymäkauden aikana soveltaa korkoihin, joita maksetaan tietyistä siirtokelpoisista velkakirjalainoista.

(23) Tämä direktiivi ei saisi estää jäsenvaltioita perimästä alueellaan kertyvistä koroista muun kuin tässä direktiivissä tarkoitetun laisia lähdeveroja.

(24) Niin kauan kuin Amerikan yhdysvallat, Sveitsi, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino ja asianomaiset jäsenvaltioista riippuvaiset tai niihin assosioituneet alueet eivät kaikki sovella toimenpiteitä, jotka ovat vastaavia tai samat kuin tässä direktiivissä säädetyt toimenpiteet, pääoman pakeneminen näihin maihin ja näille alueille voisi vaarantaa tämän direktiivin tavoitteiden saavuttamisen. Siksi on välttämätöntä, että tätä direktiiviä sovelletaan samasta päivästä, jona kaikki nämä maat ja alueet soveltavat tällaisia toimenpiteitä.

(25) Komission olisi esitettävä neuvostolle kolmen vuoden välein kertomus tämän direktiivin toiminnasta ja ehdotettava sille tarvittaessa muutoksia, jotta varmistetaan paremmin säästötulojen tosiasiallinen verotus ja poistetaan kilpailun epäsuotavat vääristymät.

(26) Tässä direktiivissä kunnioitetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjassa erityisesti tunnustettuja perusoikeuksia ja periaatteita,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

JOHDANTOSÄÄNNÖKSET

1 artikla

Tavoite

1. Tämän direktiivin lopullisena tavoitteena on mahdollistaa jäsenvaltiossa tosiasiallisille edunsaajille, jotka ovat verotuksellisesti toisessa jäsenvaltiossa asuvia luonnollisia henkilöitä, maksettujen säästöistä kertyneiden korkotulojen tosiasiallinen verotus viimeksi mainitun jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että niiden alueelle sijoittautuneet maksuasiamiehet suorittavat

▼B

tämän direktiivin täytäntöön panemisen edellyttämät tehtävät riippumatta koron perustana olevan velkasitoumuksen antajan sijoittautumispaikasta.

2 artikla

Tosiasiallisen edunsaajan määritelmä

1. Tässä direktiivissä 'tosiasiallisella edunsaajalla' tarkoitetaan jokaista luonnollista henkilöä, jolle tai jonka hyväksi maksetaan korkoja, paitsi jos henkilö voi osoittaa, ettei korkoa ole maksettu hänelle tai hänen omaksi hyväkseen eli että hän

a) toimii 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna maksuasiamiehenä; tai

b) toimii oikeushenkilön, elinkeinoverotuksen yleisten säännösten mukaisesti tuloveronalaisen yhteisön, neuvoston direktiivin 85/611/ETY mukaisesti toimiluvan saaneen yhteissijoitusyrityksen tai tämän direktiivin 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisön lukuun, ja jos hän viimeksi mainitussa tapauksessa ilmoittaa kyseisen yhteisön nimen ja osoitteen koron maksavalle taloudelliselle toimijalle, joka puolestaan ilmoittaa tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, johon hän on sijoittautunut; tai

c) toimii toisen luonnollisen henkilön eli tosiasiallisen edunsaajan lukuun ja ilmoittaa tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyyden maksuasiamiehelle 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

2. Jos maksuasiamiehellä on hallussaan tietoja, joiden perusteella on syytä olettaa, että luonnollinen henkilö, jolle tai jonka hyväksi korko maksetaan, ei voi olla tosiasiallinen edunsaaja ja että tämä henkilö ei ole 1 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitettu luonnollinen henkilö, sen on ryhdyttävä kohtuullisiin toimiin tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyyden selvittämiseksi 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Mikäli maksuasiamies ei pysty määrittämään tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyyttä, sen on pidettävä kyseistä luonnollista henkilöä tosiasiallisena edunsaajana.

3 artikla

Tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyys ja asuinpaikka

1. Jokaisen jäsenvaltion on omalla alueellaan otettava käyttöön tarvittavat menettelyt, joiden avulla maksuasiamiehen on mahdollista määrittää tosiasialliset edunsaajat ja heidän asuinpaikkansa 8—12 artiklan soveltamista varten, sekä varmistettava niiden soveltaminen.

Näiden menettelyjen on täytettävä 2 ja 3 kohdassa määritellyt vähimmäisvaatimukset.

2. Maksuasiamiehen on määritettävä tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyys noudattaen vähimmäisvaatimuksia, jotka vaihtelevat seuraavasti sen mukaan milloin maksuasiamiehen ja korkojen saajan välinen sopimussuhde on syntynyt:

a) ennen tammikuun 1 päivää 2004 syntyneissä sopimussuhteissa maksuasiamiehen on määritettävä tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyys, johon sisältyy tämän nimi ja osoite, niiden tietojen mukaan, jotka sillä on hallussaan erityisesti sen sijoittautumisvaltiossa voimassa olevien säädösten ja rahoitusjärjestelmän rahanpesutarkoituksiin käyttämisen estämisestä 10 päivänä kesäkuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/308/ETY ([1]) perusteella;

b) tammikuun 1 päivänä 2004 tai sen jälkeen syntyneissä sopimussuhteissa tai toteutuneissa liiketoimissa, jos sopimussuhdetta ei ole, mak-

([1]) EYVL L 166, 28.6.1991, s. 77. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/97/EY (EYVL L 344, 28.12.2001, s. 76).

▼B

suasiamiehen on määritettävä tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyys, johon sisältyy nimi, osoite ja verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltion mahdollisesti antama verotunnistenumero. Nämä tiedot määritetään tosiasiallisen edunsaajan esittämän passin tai virallisen henkilökortin perusteella. Jos passissa tai virallisessa henkilökortissa ei ole osoitetta, se määritetään tosiasiallisen edunsaajan esittämän todistusvoimaisen asiakirjan perusteella. Jos tosiasiallisen edunsaajan esittämässä passissa, virallisessa henkilökortissa tai muussa todistusvoimaisessa asiakirjassa, esimerkiksi mahdollisessa verotuksellista asuinpaikkaa koskevassa todistuksessa, ei ole verotunnistenumeroa, henkilöllisyys täydennetään mainitsemalla passin tai virallisen henkilökortin perusteella määritetty syntymäaika ja -paikka.

3. Maksuasiamiehen on määritettävä tosiasiallisen edunsaajan asuinpaikka noudattaen vähimmäisvaatimuksia, jotka vaihtelevat sen mukaan, milloin maksuasiamiehen ja korkojen saajan välinen sopimussuhde on syntynyt. Asuinpaikan katsotaan olevan siinä maassa, jossa tosiasiallisella edunsaajalla on vakituinen asuinpaikkansa, tämän rajoittamatta seuraavaa:

a) ennen tammikuun 1 päivää 2004 syntyneissä sopimussuhteissa maksuasiamiehen on määritettävä tosiasiallisen edunsaajan asuinpaikka niiden tietojen mukaan, jotka sillä on hallussaan erityisesti sen sijoittautumisvaltiossa voimassa olevien säädösten ja direktiivin 91/308/ETY perusteella;

b) tammikuun 1 päivänä 2004 tai sen jälkeen syntyneissä sopimussuhteissa tai toteutuneissa liiketoimissa, jos sopimussuhdetta ei ole, maksuasiamiehen on määritettävä tosiasiallisen edunsaajan asuinpaikka tämän esittämässä passissa tai virallisessa henkilökortissa mainitun osoitteen perusteella tai tarvittaessa tosiasiallisen edunsaajan esittämän muun todistusvoimaisen asiakirjan perusteella seuraavan menettelyn mukaisesti: jos jäsenvaltion myöntämän passin tai virallisen henkilökortin esittävä luonnollinen henkilö ilmoittaa asuvansa kolmannessa maassa, hänen asuinpaikkansa määritetään sen kolmannen maan, jonka luonnollinen henkilö ilmoittaa asuinpaikakseen, toimivaltaisen viranomaisen antamalla verotuksellista kotipaikkaa koskevalla todistuksella. Jos tällaista todistusta ei esitetä, asuinpaikan katsotaan sijaitsevan siinä jäsenvaltiossa, joka on myöntänyt passin tai muun virallisen henkilöasiakirjan.

4 artikla

Maksuasiamiehen määritelmä

1. Tässä direktiivissä ’maksuasiamiehellä’ tarkoitetaan kaikkia taloudellisia toimijoita, jotka maksavat korkoa tosiasialliselle edunsaajalle tai huolehtivat korkojen maksamisesta tämän välittömäksi hyväksi, olipa toimija koron perustana olevan velkasitoumuksen antaja tai toimija, jonka tehtäväksi tämä velallinen tai tosiasiallinen edunsaaja on antanut koron maksun tai sen maksamisesta huolehtimisen.

2. Jäsenvaltioon sijoittautunut yhteisö, jolle korkoa maksetaan tai jolle koron maksamisesta huolehditaan tosiasiallisen edunsaajan hyväksi, katsotaan myös maksuasiamieheksi maksettaessa tällainen maksu tai siitä huolehdittaessa. Tätä säännöstä ei sovelleta, jos taloudellisella toimijalla on syytä uskoa yhteisön esittämien virallisten todistusvoimaisten seikkojen perusteella, että:

a) kyseessä on oikeushenkilö, 5 kohdassa mainittuja oikeushenkilöitä lukuun ottamatta; tai

b) yhteisön tuloa verotetaan elinkeinoverotuksen yleisten säännösten mukaisesti; tai

c) yhteisö on direktiivin 85/611/ETY mukaisesti toimiluvan saanut yhteissijoitusyritys.

▼B

Tämän kohdan nojalla maksuasiamieheksi katsottavalle toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle yhteisölle korkoa maksavan tai korkojen maksamisesta huolehtivan taloudellisen toimijan on ilmoitettava yhteisön nimi ja osoite sekä yhteisölle maksettujen tai varmistettujen korkojen yhteismäärä sijoittautumisjäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle, joka välittää tiedot kyseisen yhteisön sijoittautumisjäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettu yhteisö voi kuitenkin halutessaan tulla kohdelluksi tätä direktiiviä sovellettaessa 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettuna yhteissijoitusyrityksenä. Yhteisön sijoittautumisjäsenvaltion on annettava tämän vaihtoehdon käyttämisestä todistus, joka yhteisön on toimitettava taloudelliselle toimijalle.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava tämän vaihtoehdon käyttämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt niiden alueelle sijoittautuneiden yhteisöjen osalta.

4. Kun taloudellinen toimija ja 2 kohdassa tarkoitettu yhteisö ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon, kyseisen jäsenvaltion on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yhteisö noudattaa maksuasiamiehenä toimiessaan tämän direktiivin säännöksiä.

5. Edellä 2 kohdan a alakohtaa ei sovelleta seuraaviin oikeushenkilöihin:

a) Suomessa: avoin yhtiö (Ay) ja kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag ja kommanditbolag;

b) Ruotsissa: handelsbolag (HB) ja kommanditbolag (KB).

5 artikla

Toimivaltaisen viranomaisen määritelmä

Tässä direktiivissä ’toimivaltaisella viranomaisella’ tarkoitetaan:

a) kunkin jäsenvaltion osalta jokaista jäsenvaltion komissiolle ilmoittamaa viranomaista; ja

b) kolmansien maiden osalta kahden- tai monenvälisten verosopimusten nojalla toimivaltaista viranomaista tai, tällaisten puuttuessa, jokaista muuta viranomaista, joka on toimivaltainen antamaan todistuksen verotuksellisesta asuinpaikasta.

6 artikla

Koronmaksujen määritelmä

1. Tässä direktiivissä ’koronmaksulla’ tarkoitetaan:

a) kaikenlaisiin velkasitoumuksiin liittyviä maksettuja tai tilille kirjattuja korkoja riippumatta siitä, onko niiden vakuutena kiinnitys ja liittyykö niihin oikeus osuuteen velallisen voitosta, ja erityisesti valtioiden liikkeeseen laskemien arvopapereiden ja joukkovelkakirjojen tuottoa mukaan luettuina niihin liittyvät emissiovoitot ja palkkiot; maksun viivästymisestä maksettavia sakkomaksuja ei pidetä korkoina;

b) a alakohdassa tarkoitettujen velkasitoumusten myynnin, takaisinoston tai lunastuksen yhteydessä kertyneitä tai pääomitettuja korkoja;

c) koronmaksuista kertyviä tuloja, joita jakavat joko suoraan tai 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisön välityksellä

   i) direktiivin 85/611/ETY mukaisesti toimiluvan saaneet yhteissijoitusyritykset,

   ii) 4 artiklan 3 kohdassa mainitun vaihtoehdon piirissä olevat yhteisöt, sekä

▼B

iii) 7 artiklassa tarkoitetun alueen ulkopuolelle sijoittautuneet yhteissijoitusyritykset;

d) seuraavassa mainittujen yritysten tai yhteisöjen osakkeiden tai osuuksien myynnin, takaisinoston tai lunastuksen yhteydessä realisoituneita tuloja, jos kyseiset yritykset tai yhteisöt sijoittavat suoraan tai muiden jäljempänä mainittujen yhteissijoitusyritysten tai yhteisöjen välityksellä yli 40 prosenttia varoistaan a alakohdassa tarkoitettuihin velkasitoumuksiin:

i) direktiivin 85/611/ETY mukaisesti toimiluvan saaneet yhteissijoitusyritykset,

ii) 4 artiklan 3 kohdassa mainitun vaihtoehdon piirissä olevat yhteisöt, ja

iii) 7 artiklassa tarkoitetun alueen ulkopuolelle sijoittautuneet yhteissijoitusyritykset.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin ottaa d alakohdassa mainitut tulot koron määritelmään ainoastaan siinä määrin kuin kyseiset tulot vastaavat tuloja, jotka on joko suoraan tai välillisesti saatu a ja b alakohdan mukaisesta koronmaksusta.

2. Kun maksuasiamiehellä ei 1 kohdan c ja d alakohdan osalta ole tietoa siitä, mikä osa tuloista kertyy koronmaksuista, tulot katsotaan kokonaisuudessaan koroiksi.

3. Kun maksuasiamiehellä ei 1 kohdan d alakohdan osalta ole tietoa siitä, kuinka suuri prosenttiosuus varoista on sijoitettu velkasitoumuksiin tai kyseisessä alakohdassa määriteltyihin osakkeisiin tai osuuksiin, prosenttiosuuden katsotaan olevan yli 40 prosenttia. Kun maksuasiamies ei pysty määrittämään tosiasiallisen edunsaajan saaman tulon määrää, tulon katsotaan vastaavan osakkeiden tai osuuksien myynnistä, takaisinostosta tai lunastuksesta kertynyttä tuottoa.

4. Kun 1 kohdassa määritelty korko maksetaan 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulle yhteisölle tai kirjataan sen tilille, se katsotaan kyseisen yhteisön suorittamaksi koronmaksuksi, ellei kyseinen yhteisö kuulu 4 artiklan 3 kohdassa säädetyn vaihtoehdon piiriin.

5. Edellä 1 kohdan b ja d alakohdan osalta jäsenvaltioilla on mahdollisuus vaatia niiden alueelle sijoittautuneita maksuasiamiehiä vuotuistamaan korot tietylle ajanjaksolle, joka ei saa olla pitempi kuin yksi vuosi, ja kohdella tällaisia vuotuistettuja korkoja direktiivissä tarkoitettuna koronmaksuna, vaikka kyseisenä ajanjaksona ei olisikaan toteutettu myynti-, takaisinosto- tai lunastustapahtumia.

6. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan c ja d alakohdassa säädetään, jäsenvaltioilla on mahdollisuus jättää koronmaksun määritelmän ulkopuolelle kyseisissä alakohdissa mainitut, niiden alueelle sijoittautuneilta yrityksiltä tai yhteisöiltä saadut tulot siinä tapauksessa, että asianomaiset yritykset tai yhteisöt eivät ole sijoittaneet yli 15:tä prosenttia varoistaan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin velkasitoumuksiin. Vastaavasti, poiketen siitä, mitä 4 kohdassa säädetään, jäsenvaltioilla on mahdollisuus jättää 1 kohdassa esitetyn koronmaksun määritelmän ulkopuolelle sellaisten 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen tileille maksetut tai hyvitetyt korot, jotka eivät kuulu 4 artiklan 3 kohdassa säädetyn vaihtoehdon piiriin ja jotka ovat sijoittautuneet niiden alueelle, siinä tapauksessa, että asianomaiset yhteisöt eivät ole sijoittaneet yli 15:tä prosenttia varoistaan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin velkasitoumuksiin.

Jäsenvaltion päätös käyttää tätä mahdollisuutta sitoo myös muita jäsenvaltioita.

7. Edellä 1 kohdan d alakohdassa ja 3 kohdassa mainittu prosenttiosuus on 1 päivästä tammikuuta 2011 25 prosenttia.

8. Edellä 1 kohdan d alakohdassa ja 6 kohdassa mainitut prosenttirajat määritetään rahaston säännöissä tai asianomaisen yrityksen tai yh-

▼B

teisön yhtiöjärjestyksessä vahvistetun sijoitusohjelman perusteella tai sellaisten puuttuessa asianomaisen yrityksen tai yhteisön varojen todellisen koostumuksen perusteella.

7 artikla

Alueellinen soveltamisala

Tätä direktiiviä sovelletaan sille alueelle, jossa sovelletaan perustamissopimusta sen 299 artiklan nojalla, sijoittautuneen maksuasiamiehen maksamiin korkoihin.

II LUKU

TIETOJENVAIHTO

8 artikla

Maksuasiamiehen ilmoitusvelvollisuus

1. Jos korkojen tosiasiallinen edunsaaja asuu muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, johon maksuasiamies on sijoittautunut, maksuasiamiehen on ilmoitettava sijoittautumisjäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle vähintään seuraavat tiedot:

a) tosiasiallisen edunsaajan henkilöllisyys ja asuinpaikka 3 artiklan mukaisesti määritettynä;

b) maksuasiamiehen nimi ja osoite;

c) tosiasiallisen edunsaajan tilinumero tai sellaisen puuttuessa korkoon oikeuttavan velkasitoumuksen tunnistetiedot; ja

d) koronmaksua koskevat tiedot tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti.

2. Maksuasiamiehen koronmaksun osalta ilmoittamissa vähimmäistiedoissa on eriteltävä korot seuraavan luokituksen mukaisesti ja ilmoitettava:

a) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti: maksetun tai tilille kirjatun koron määrä;

b) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 1 kohdan b tai d alakohdan mukaisesti: joko mainituissa alakohdissa tarkoitetun koron tai tulojen määrä tai myynnin, takaisinoston tai lunastuksen tuoton koko määrä;

c) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti: joko kyseisessä alakohdassa tarkoitettujen tulojen määrä tai jaettu kokonaismäärä;

d) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti: kullekin 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisön 1 artiklan 1 kohdassa ja 2 artiklan 1 kohdassa asetetut ehdot täyttävälle osakkaalle kuuluvien korkojen määrä;

e) kun jäsenvaltio käyttää 6 artiklan 5 kohdassa säädettyä mahdollisuutta: vuotuistetun koron määrä.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin rajoittaa maksuasiamiehen ilmoittamien koronmaksuja koskevien vähimmäistietojen sisällön koron tai tulojen kokonaismäärään ja myynnin, takaisinoston tai lunastuksen tuoton kokonaismäärään.

▼B

9 artikla

Automaattinen tietojenvaihto

1. Maksuasiamiehen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava 8 artiklassa tarkoitetut tiedot tosiasiallisen edunsaajan asuinpaikan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

2. Tietojenvaihdon on tapahduttava automaattisesti ja vähintään kerran vuodessa, kuuden kuukauden kuluessa maksuasiamiehen jäsenvaltion verovuoden päättymisestä, kaikista vuoden aikana maksetuista koroista.

3. Direktiivin 77/799/ETY säännöksiä sovelletaan tässä direktiivissä säädettyyn tietojenvaihtoon, mikäli ne eivät poikkea tämän direktiivin säännöksistä. Direktiivin 77/799/ETY 8 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta tämän luvun mukaisesti annettaviin tietoihin.

III LUKU

SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET

10 artikla

Siirtymäkausi

1. Siirtymäkautena, joka alkaa 17 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuna päivänä, Belgian, Luxemburgin ja Itävallan ei tarvitse soveltaa II luvun säännöksiä, ellei 13 artiklan 1 kohdasta muuta johdu.

Niillä on kuitenkin oikeus saada tietoja muilta jäsenvaltioilta II luvun mukaisesti.

Siirtymäkauden aikana tämän direktiivin tavoitteena on varmistaa jäsenvaltiossa tosiasiallisille edunsaajille, jotka ovat verotuksellisesti toisessa jäsenvaltiossa asuvia luonnollisia henkilöitä, maksettujen säästöistä kertyneiden korkotulojen tosiasiallinen vähimmäisverotus.

2. Siirtymäkausi päättyy sen ensimmäisen kokonaisen verovuoden lopussa, joka seuraa jälkimmäistä seuraavista päivämääristä:

— päivä, jolloin neuvoston tehtyä yksimielisen päätöksen tulee voimaan Euroopan yhteisön sekä viimeisen näistä maista — Sveitsin valaliitto, Liechtensteinin ruhtinaskunta, San Marinon tasavalta, Monacon ruhtinaskunta ja Andorran ruhtinaskunta — välinen sopimus, jossa määrätään 18 päivänä huhtikuuta 2002 julkaistussa OECD:n mallisopimuksessa verotietojen vaihdosta (jäljempänä 'OECD:n mallisopimus') määritellystä tietojen vaihdosta sitä pyydettäessä sellaisten tässä direktiivissä määriteltyjen koronmaksujen osalta, joita näiden valtioiden alueelle sijoittautuneet maksuasiamiehet maksavat tämän direktiivin soveltamisalueella asuville tosiasiallisille edunsaajille, samojen maiden soveltaessa lisäksi samanaikaisesti lähdeveroa näihin maksuihin 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille vastaaville ajanjaksoille määriteltyjen verokantojen mukaisesti,

— päivä, jona neuvosto päättää yksimielisesti, että Yhdysvallat on sitoutunut OECD:n mallisopimuksessa määriteltyyn tietojenvaihtoon sitä pyydettäessä sellaisten tässä direktiivissä määriteltyjen koronmaksujen osalta, joita sen alueelle sijoittautuneet maksuasiamiehet maksavat tämän direktiivin soveltamisalueella asuville tosiasiallisille edunsaajille.

3. Siirtymäkauden päätyttyä Belgian, Luxemburgin ja Itävallan on sovellettava II luvun säännöksiä ja lopetettava 11 artiklassa säädetyn lähdeveron ja 12 artiklassa säädetyn verotulojen jaon soveltaminen. Jos Belgia, Luxemburg tai Itävalta päättää siirtymäkauden aikana soveltaa II luvun säännöksiä, se ei saa enää soveltaa 11 artiklassa säädettyä lähdeveroa ja 12 artiklassa säädettyä verotulojen jakoa.

▼B

11 artikla

Lähdevero

1. Edellä 10 artiklassa mainitun siirtymäkauden ajan, kun korkojen tosiasiallinen edunsaaja asuu muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, johon maksuasiamies on sijoittautunut, Belgian, Luxemburgin ja Itävallan on perittävä siirtymäkauden kolmena ensimmäisenä vuonna 15 prosentin lähdeveroa, kolmena seuraavana vuonna 20 prosentin lähdeveroa ja tämän jälkeen 35 prosentin lähdeveroa.

2. Maksuasiamiehen on kannettava lähdeveroa seuraavia menettelyjä noudattaen:

a) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti: maksetun tai tilille kirjatun koron määrästä;

b) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 1 kohdan b tai d alakohdan mukaisesti: joko mainituissa alakohdissa tarkoitettujen korkojen tai tulojen määrästä tai perimällä tulojen saajan maksettava vaikutuksiltaan vastaava vero myynnin, takaisinoston tai lunastuksen koko tuotosta;

c) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti: kyseisessä kohdassa tarkoitettujen tulojen määrästä;

d) mikäli koron maksu on tapahtunut 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti: kullekin 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisön 1 artiklan 1 kohdassa ja 2 artiklan 1 kohdassa asetetut ehdot täyttävälle osakkaalle kuuluvien tulojen määrästä;

e) mikäli jäsenvaltio käyttää 6 artiklan 5 kohdassa säädettyä mahdollisuutta: vuotuistetun koron määrästä;

3. Edellä 2 kohdan a ja b alakohdan tapauksessa lähdeveroa peritään määräsuhteessa siihen aikaan, minkä velkasitoumus on ollut tosiasiallisen edunsaajan hallussa. Jos maksuasiamies ei pysty hallussaan olevien tietojen perustella määrittelemään hallussapitoaikaa, maksuasiamiehen on katsottava tosiasiallisen edunsaajan olleen velkasitoumuksen haltija koko sen voimassaolon ajan, ellei tämä esitä näyttöä hankinta-ajankohdasta.

4. Maksuasiamiehen jäsenvaltion perimä lähdevero ei estä tosiasiallisen edunsaajan verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltiota verottamasta tuloa kansallisen lainsäädäntönsä nojalla, jollei perustamissopimuksen noudattamisesta muuta johdu.

5. Lähdeveroa perivät jäsenvaltiot voivat siirtymäkauden kuluessa säätää, että toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulle yhteisölle korkoa maksavaa tai sen hyväksi korkojen maksusta huolehtivaa taloudellista toimijaa pidetään yhteisön lukuun toimivana maksuasiamiehenä, joka perii korosta lähdeveron, ellei yhteisö ole nimenomaisesti hyväksynyt, että sen nimi ja osoite sekä korkojen, jotka on sille maksettu tai joiden maksamisesta sen hyväksi on huolehdittu, kokonaismäärä ilmoitetaan 4 artiklan 2 kohdan viimeisen alakohdan mukaisesti.

12 artikla

Verotulojen jako

1. Edellä 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti lähdeveroa perivien jäsenvaltioiden on pidettävä 25 prosenttia näistä verotuloista itsellään ja siirrettävä 75 prosenttia koron tosiasiallisen edunsaajan asuinpaikan jäsenvaltiolle.

2. Edellä 11 artiklan 5 kohdan mukaisesti lähdeveroa perivien jäsenvaltioiden on pidettävä 25 prosenttia näistä verotuloista itsellään ja siirrettävä 75 prosenttia muille jäsenvaltiolle samassa suhteessa kuin tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti suoritetuissa siirroissa.

▼B

3. Siirtojen on tapahduttava viimeistään kuuden kuukauden kuluessa 1 kohdan mukaisessa tapauksessa maksuasiamiehen tai 2 kohdan mukaisessa tapauksessa taloudellisen toimijan jäsenvaltion verovuoden päättymisestä.

4. Lähdeveroa perivien jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet verotulojen jakojärjestelmän asianmukaisen toiminnan varmistamiseksi.

13 artikla

Poikkeukset lähdeverojärjestelmästä

1. Edellä 11 artiklan mukaisesti lähdeveroa perivien jäsenvaltioiden on noudatettava jompaakumpaa tai molempia seuraavista kahdesta menettelystä sen varmistamiseksi, että tosiasiallisella edunsaajalla on mahdollisuus pyytää, ettei lähdeveroa peritä:

a) menettely, joka antaa tosiasialliselle edunsaajalle mahdollisuuden nimenomaisesti valtuuttaa maksuasiamies ilmoittamaan tiedot II luvun mukaisesti, jolloin valtuutus koskee kaikkia kyseisen maksuasiamiehen tälle edunsaajalle maksamia korkoja; tällaisessa tilanteessa sovelletaan 9 artiklan säännöksiä;

b) menettely, jolla varmistetaan, että lähdeveroa ei peritä, kun tosiasiallinen edunsaaja esittää maksuasiamiehelleen verotuksellisen asuinpaikkansa jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen edunsaajan nimelle 2 kohdan mukaisesti laatiman todistuksen.

2. Tosiasiallisen edunsaajan pyynnöstä hänen verotuksellisen asuinpaikkansa jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen antaa todistuksen, josta käyvät ilmi seuraavat tiedot:

a) tosiasiallisen edunsaajan nimi, osoite ja verotunnistenumero tai sellaisen puuttuessa syntymäaika ja -paikka;

b) maksuasiamiehen nimi ja osoite;

c) tosiasiallisen edunsaajan tilinumero tai sellaisen puuttuessa velkasitoumuksen tunnistetiedot.

Todistus on voimassa enintään kolme vuotta. Todistus on annettava jokaiselle sitä pyytävälle tosiasialliselle edunsaajalle kahden kuukauden kuluessa pyynnön esittämisestä.

14 artikla

Kaksinkertaisen verotuksen estäminen

1. Tosiasiallisen edunsaajan verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltion on huolehdittava 11 artiklassa tarkoitetun lähdeveron perimisestä mahdollisesti aiheutuvan kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta tämän artiklan 2 ja 3 kohdan säännösten mukaisesti.

2. Jos tosiasiallisen edunsaajan saamista koroista on peritty lähdevero maksuasiamiehen jäsenvaltiossa, edunsaajalle myönnetään maksetun lähdeveron suuruinen veronhyvitys hänen verotuksellisen asuinpaikkansa jäsenvaltiossa sen kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Silloin kun perityn lähdeveron määrä on suurempi kuin verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti maksettavan veron määrä, tämä jäsenvaltio palauttaa erotuksen tosiasialliselle edunsaajalle.

3. Jos tosiasialliselle edunsaajalle maksetuista koroista on 11 artiklassa tarkoitetun lähdeveron lisäksi peritty muuntyyppisiä lähdeveroja ja verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltio myöntää tällaisista lähdeveroista veronhyvitystä kansallisen lainsäädäntönsä tai kaksinkertaista verotusta koskevien verosopimusten perusteella, tällainen muu lähdevero on hyvitettävä ennen 2 kohdassa säädetyn menettelyn soveltamista.

▼B

4. Tosiasiallisen edunsaajan verotuksellisen asuinpaikan jäsenvaltio voi käyttää 2 ja 3 kohdassa tarkoitetun veronhyvitysjärjestelmän asemesta 11 artiklassa tarkoitetun lähdeveron palauttamista.

15 artikla

Siirtokelpoiset velkakirjalainat

1. Edellä 10 artiklassa tarkoitetun siirtymäkauden ajan ja viimeistään 31 päivään joulukuuta 2010 saakka kotimaisia ja kansainvälisiä obligaatioita ja muita siirtokelpoisia velkakirjalainoja, jotka on ensimmäistä kertaa laskettu liikkeeseen ennen 1 päivää maaliskuuta 2001 tai joiden alkuperäisen tarjousesitteen neuvoston direktiivissä 80/390/ETY ([1]) tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset tai kolmannen maan vastaavat viranomaiset ovat hyväksyneet ennen kyseistä päivämäärää, ei katsota 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuiksi velkasitoumuksiksi edellyttäen, että kyseisten siirtokelpoisten velkakirjalainojen uusia liikkeeseenlaskuja ei toteuteta 1 päivänä maaliskuuta 2002 tai sen jälkeen. Jos 10 artiklassa tarkoitettu siirtymäkausi kuitenkin jatkuu vielä 31 päivän joulukuuta 2010 jälkeen, tämän artiklan säännöksiä saadaan soveltaa edelleen vain sellaisiin siirtokelpoisiin velkakirjalainoihin nähden,

— joissa on gross-up- ja etuaikaista lunastusta koskevat lausekkeet, ja

— joiden osalta 4 artiklassa määritelty liikkeeseenlaskijan maksuasiamies on sijoittautunut 11 artiklassa tarkoitettua lähdeveroa soveltavaan jäsenvaltioon ja maksuasiamies maksaa korkoa suoraan toisessa jäsenvaltiossa asuvalle tosiasialliselle edunsaajalle.

Jos edellä mainittuja valtion tai julkisena viranomaisena toimivan tai kansainvälisessä sopimuksessa tunnustetun liitteessä määritellyn yhteisön liikkeeseen laskemia siirtokelpoisia velkakirjalainoja lasketaan uudelleen liikkeeseen 1 päivänä maaliskuuta 2002 tai sen jälkeen, koko liikkeeseenlasku, sekä alkuperäinen että mahdollinen myöhempi, katsotaan 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuksi velkasitoumuksen liikkeeseenlaskuksi.

Jos muu kuin toisessa alakohdassa tarkoitettu liikkeeseenlaskija laskee uudelleen liikkeeseen edellä mainittuja siirtokelpoisia velkakirjalainoja 1 päivänä maaliskuuta 2002 tai sen jälkeen, tällainen uusi liikkeeseenlasku katsotaan 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuksi velkasitoumuksen liikkeeseenlaskuksi.

2. Mikään tässä artiklassa säädetystä ei estä jäsenvaltioita verottamasta 1 kohdassa tarkoitetuista siirtokelpoisista velkakirjalainoista saatavia tuloja kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.

IV LUKU

MUITA SÄÄNNÖKSIÄ JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

16 artikla

Muut lähdeverot

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita kantamasta muun tyyppisiä lähdeveroja kuin 11 artiklassa mainitut kansallisen lainsäädäntönsä tai kaksinkertaista verotusta koskevien verosopimusten mukaisesti.

([1]) EYVL L 100, 17.4.1980, s. 1. Direktiivi kumottu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/34/EY (EYVL L 184, 6.7.2001, s. 1).

▼B

17 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on hyväksyttävä ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset 1 päivään tammikuuta 2004 mennessä. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

2. Jäsenvaltioiden on sovellettava kyseisiä määräyksiä ►M2 1 päivästä heinäkuuta 2005 ◄ edellyttäen, että

i) Sveitsin valaliitto, Liechtensteinin ruhtinaskunta, San Marinon tasavalta, Monacon ruhtinaskunta ja Andorran ruhtinaskunta soveltavat samasta päivästä tämän direktiivin toimenpiteitä vastaavia toimenpiteitä niiden Euroopan yhteisön kanssa tekemien sopimusten mukaisesti, neuvoston tehtyä asiasta yksimielisen päätöksen; ja

ii) on tehty sellaiset sopimukset tai sovittu sellaisista muista järjestelyistä, joiden mukaan asiaankuuluvien riippuvaisten tai assosioituneiden alueiden (Kanaalisaaret, Mansaari ja Karibian alueella sijaitsevat riippuvaiset tai assosioituneet alueet) on sovellettava samasta päivästä lähtien automaattista tietojenvaihtoa tämän direktiivin II luvussa säädetyllä tavalla (tai 10 artiklassa määritellyn siirtymäkauden aikana sovellettava lähdeveroa 11 ja 12 artiklassa säädetyin edellytyksin).

3. Neuvosto päättää yksimielisesti vähintään kuusi kuukautta ennen tammikuun 1 päivää 2005, täyttyvätkö 2 kohdan edellytykset, ottaen huomioon asiaankuuluvien toimenpiteiden voimaantulon asianomaisissa kolmansissa maissa ja jäsenvaltioista riippuvaisilla tai niihin assosioituneilla alueilla. Jos neuvosto ei päätä, että edellytykset täyttyvät, se vahvistaa yksimielisesti komission ehdotuksesta uuden päivämäärän 2 kohdan soveltamiseksi.

4. Näissä jäsenvaltioiden tämän direktiivin noudattamiseksi antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä viittaus tähän direktiiviin, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

5. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava tästä viipymättä komissiolle sekä toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset sekä vastaavuustaulukko tämän direktiivin säännösten ja annettujen kansallisten säännösten välillä kirjallisina komissiolle.

18 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio esittää kolmen vuoden välein neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin toiminnasta. Näiden kertomusten perusteella komissio tekee neuvostolle tarvittaessa ehdotuksia direktiivin muuttamiseksi, jotta tehokkaammin varmistetaan säästötulojen tosiasiallinen verotus ja poistetaan kilpailun epäsuotavat vääristymät.

19 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

▼B

20 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼B

LIITE

Luettelo 15 artiklassa tarkoitetuista yhteisöistä

Direktiivin 15 artiklaa sovellettaessa seuraavia yhteisöjä pidetään ”julkisena viranomaisena toimivina tai kansainvälisessä sopimuksessa tunnustettuina yhteisöinä”:

— Euroopan unionissa sijaitsevat yhteisöt:

Belgia	Vlaams Gewest (Flanderi) Région wallonne (Vallonia) Région bruxelloise (Bryssel) Communauté française (ranskankielinen kieliyhteisö) Vlaamse Gemeenschap (hollanninkielinen kieliyhteisö) Deutschsprachige Gemeinschaft (saksankielinen kieliyhteisö)

▼M3

Bulgaria	Общините (kunnat) Социалноосигурителни фондове (sosiaaliturvarahastot)

▼B

Espanja	Xunta de Galicia (Galician aluehallitus) Junta de Andalucía (Andalusian aluehallitus) Junta de Extremadura (Extremaduran aluehallitus) Junta de Castilla-La Mancha (Kastilia-La Manchan aluehallitus) Junta de Castilla-León (Kastilian ja Leónin aluehallitus) Gobierno Foral de Navarra (Navarran aluehallitus) Govern de les Illes Balears (Baleaarien aluehallitus) Generalitat de Catalunya (Katalonian aluehallitus) Generalitat de Valencia (Valencian aluehallitus) Diputación General de Aragón (Aragonian aluehallitus) Gobierno de las Islas Canarias (Kanariansaarten aluehallitus) Gobierno de Murcia (Murcian aluehallitus) Gobierno de Madrid (Madridin aluehallitus) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Baskimaan aluehallitus) Diputación Foral de Guipúzcoa (Guipúzcoan alueneuvosto) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Vizcayan alueneuvosto) Diputación Foral de Alava (Alavan alueneuvosto) Ayuntamiento de Madrid (Madridin kaupunki) Ayuntamiento de Barcelona (Barcelonan kaupunki) Cabildo Insular de Gran Canaria (Gran Canarian paikallisneuvosto) Cabildo Insular de Tenerife (Teneriffan paikallisneuvosto) Instituto de Crédito Oficial (virallinen luottolaitos) Instituto Catalán de Finanzas (Katalonian rahoituslaitos) Instituto Valenciano de Finanzas (Valencian rahoituslaitos)
Kreikka	Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Kreikan televiestintälaitos) Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Kreikan rautatielaitos) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Julkinen sähkölaitos)
Ranska	Caisse d'amortissement de la dette sociale (Sosiaaliturvamaksujen lyhennyskassa) Agence française de développement (Ranskan kehitysvirasto) Réseau ferré de France (Ranskan rautatiet) Caisse nationale des autoroutes (Moottoriteiden valtionkassa) Assistance publique hôpitaux de Paris (Pariisin sairaaloiden julkinen tuki) Charbonnages de France (Ranskan kivihiilikaivokset) Entreprise minière et chimique (Kaivostoiminnan ja kemian alan yritys)
Italia	Regions (alueet) Provinces (läänit) Municipalities (kunnat) Cassa Depositi e Prestiti (Talletus- ja lainakassa)

▼M1

Latvia	Pašvaldības (paikallishallinnot)
Puola	gminy (kunnat) powiaty (hallintopiirit) województwa (maakunnat) związki gmin (kuntaliitot) powiatów (hallintopiirien liitot) województw (maakuntaliitot) miasto stołeczne Warszawa (pääkaupunki Varsova) Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Maatalouden jälleenrakennus- ja nykyaikaistamisvirasto) Agencja Nieruchomości Rolnych (Maatalousomaisuuden virasto)

▼B

Portugali	Região Autónoma da Madeira (Madeiran autonominen alue) Região Autónoma dos Açores (Azorien autonominen alue) Municipalities (kunnat)

▼M3

Romania	autoritățile administrației publice locale (paikalliset julkishallinnon viranomaiset)

▼M1

Slovakia	mestá a obce (kunnat) Železnice Slovenskej republiky (Slovakian rautatieyhtiö) Štátny fond cestného hospodárstva (valtion tiehallintorahasto) Slovenské elektrárne (Slovakian voimalaitokset) Vodohospodárska výstavba (vesitalousyhtiö)

▼B

— kansainväliset yhteisöt:

European Bank for Reconstruction and Development (Euroopan jälleenrakennus- ja kehityspankki)

European Investment Bank (Euroopan investointipankki)

Asian Development Bank (Aasian kehityspankki)

African Development Bank (Afrikan kehityspankki)

World Bank/IBRD/IMF (Maailmanpankki/IBRD/IMF)

International Finance Corporation (Kansainvälinen rahoitusyhtiö)

Inter-American Development Bank (Latinalaisen Amerikan kehityspankki)

Council of Europe Soc. Dev. Fund (Euroopan neuvoston sosiaalisen kehityksen rahasto)

EURATOM (Euratom)

European Community (Euroopan yhteisö)

Corporación Andina de Fomento (Andien kehitysyhtiö)

Eurofima (Rautateiden liikkuvan kaluston eurooppalainen rahoitusyhtiö)

European Coal & Steel Community (Euroopan hiili- ja teräsyhteisö)

Nordic Investment Bank (Pohjoismaiden investointipankki)

Caribbean Development Bank (Karibian alueen kehityspankki)

15 artiklan säännökset eivät rajoita kansainvälisiä velvoitteita, joihin jäsenvaltiot ovat kenties sitoutuneet edellä mainittujen kansainvälisten yhteisöjen osalta.

— kolmansissa maissa sijaitsevat yhteisöt:

Seuraavat vaatimukset täyttävät yhteisöt:

1. Yhteisön katsotaan selvästi olevan julkisyhteisö kansallisten perusteiden mukaisesti.

2. Tällainen julkisyhteisö on voittoa tuottamaton yhteisö, joka maan hallituksen tosiasiallisessa valvonnassa hallinnoi ja rahoittaa erilaisia toimintoja tuottaen pääasiassa yhteisön hyväksi tarkoitettuja ei-kaupallisia tavaroita ja palveluja.

3. Tällainen julkisyhteisö laskee liikkeeseen säännöllisesti huomattavia joukkovelkakirjalainoja.

4. Asianomainen valtio kykenee takaamaan, että kyseinen julkisyhteisö ei lunasta lainaa etuaikaisesti gross-up-lausekkeen yhteydessä.